

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ประเภทสองตัวแปรแบบวัดซ้ำหนึ่งตัวประกอบ (Two-Factor Experiment with Repeated Measure on One Factor) จุดประสงค์เพื่อศึกษาผลการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมต่อการพัฒนาพฤติกรรมเชิงจริยธรรม โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนเมืองพญา 3 ปีการศึกษา 2549 ที่มีคะแนนเชิงพฤติกรรมทางสังคมด้านใดด้านหนึ่ง ภายหลังจากการทดสอบพบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านเห็นประโยชน์ส่วนรวมน้อยที่สุด และมีความสนใจเข้าร่วมในการทดลอง โดยการสุ่มอย่างง่ายจำนวน 16 คน และสุ่มเข้ากลุ่มเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แบบวัดพฤติกรรมเชิงจริยธรรม และโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผลและอารมณ์และพฤติกรรม โดยกลุ่มทดลองจะได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนตามปกติ ผู้วิจัยใช้เวลาในการทดลองครั้งละ 50 นาที ทั้งหมด 13 ครั้ง โดยนักเรียนทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองจะได้รับการประเมินด้วยแบบวัดพฤติกรรมเชิงจริยธรรม 3 ระยะ คือ ระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล และนำผลมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำประเภทหนึ่งตัวแปรระหว่างกลุ่มและหนึ่งตัวแปรภายในกลุ่ม (Repeated - Measured Analysis of Variance: One Between-Subject Variable and One Within-Subject Variable) และทดสอบความแตกต่างรายคู่ ด้วยวิธีนิวแมนคูลส์ (Newman-Keul's Method) โดยมีสมมติฐานการวิจัยดังนี้

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีทดลองกับระยะเวลาการทดลอง
2. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณา เหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีการพัฒนาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมทางสังคม ระยะหลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม
3. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณา เหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีการพัฒนาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมทางสังคม ระยะติดตามผลสูงกว่ากลุ่มควบคุม
4. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณา เหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีการพัฒนาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมทางสังคม ระยะทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
5. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณา เหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีการพัฒนาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมทางสังคม ระยะติดตามผลสูงกว่าก่อนการทดลอง

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปได้ดังนี้

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณา เหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีการพัฒนาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมทางสังคม ระยะหลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณา เหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีการพัฒนาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมทางสังคม ระยะติดตามผลสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณา เหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีการพัฒนาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมทางสังคม ระยะทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณา เหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีการพัฒนาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมทางสังคม ระยะติดตามผลสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาการทดลองกล่าวคือ ในระยะก่อนการทดลอง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีคะแนนพฤติกรรมเชิงจริยธรรมทางสังคมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อเวลาผ่านไปคือ ระยะหลังการทดลองและในระยะติดตามผล พบว่า ทั้ง 2 กลุ่มมีคะแนนพฤติกรรมเชิงจริยธรรมทางสังคมแตกต่างกัน โดยกลุ่มทดลองมีคะแนนพฤติกรรมเชิงจริยธรรมทางสังคมสูงกว่ากลุ่มควบคุม จากภาพที่ 2 แสดงถึงคะแนนของนักเรียนที่กลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมซึ่งมุ่งเน้นให้บุคคลเกิดตระหนักถึงความคิด ความเชื่อ ที่มีต่อสถานการณ์โดยคำนึงถึงความสมเหตุสมผลของความคิดความเชื่อนั้น มุ่งชี้ให้เห็นถึงปัญหาทางอารมณ์หรือพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากความคิดความเชื่อที่ไม่สมเหตุสมผลของตัวบุคคล ส่งเสริมให้บุคคลเกิดความเข้าใจ ยอมรับและสามารถโต้แย้งกับความคิดความเชื่อที่ไม่สมเหตุสมผลของตนเองได้ จนกระทั่งเกิดความคิดความเชื่อใหม่ที่มีความสมเหตุสมผล สามารถวางแผน ค้นหา

แนวทางแก้ไขปัญหาทางสภาวะอารมณ์หรือพฤติกรรมของตนเองได้อย่างเหมาะสม จึงทำให้นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมเชิงจริยธรรมสูงขึ้นในระยะหลังการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุกัญญา มัทชนานันท์ (2544) ที่ได้ศึกษาพบว่า การให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผลและอารมณ์กับการใช้กิจกรรมกลุ่มต่อความภาคภูมิใจในตนเองของเด็กวัยรุ่นในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงจังหวัดสระบุรี มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสาวภา บุรณเจริญกิจ (2546) ที่พบว่า การใช้โปรแกรมการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองและการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม เพื่อพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการศึกษาพบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง และวิธีการทั้ง 2 วิธีสามารถช่วยให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้น แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม เป็นอีกวิธีหนึ่งที่สามารถช่วยให้นักเรียนสามารถพัฒนาความคิดความเชื่อที่ไม่มีเหตุผล ให้สามารถสร้างกระบวนการความคิดในเชิงจริยธรรมได้ดีขึ้นซึ่งส่งผลให้นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผลและอารมณ์มีคะแนนพฤติกรรมเชิงจริยธรรมสูงขึ้นหลังการทดลองและระยะติดตามผล

สรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม ได้เกิดการพัฒนาความคิดในด้านความคิดความเชื่อที่ไม่สมเหตุสมผล ให้เกิดความคิดความเชื่อในเรื่องของพฤติกรรมจริยธรรมได้สมเหตุสมผลมากขึ้น มีความเข้าใจในตนเองและสามารถยอมรับสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้ จนสามารถพัฒนาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมทางสังคมได้ดีขึ้น

2. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณา เหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีการพัฒนาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมทางสังคม ระยะหลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม เนื่องจากนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมมีความไว้วางใจผู้ให้คำปรึกษา โดยโปรแกรมการให้คำปรึกษาครั้งที่ 1-2 เป็นการสร้างความคุ้นเคย สร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษา จนสามารถเปิดเผยความคิด ความรู้สึกที่แท้จริงของตนเองเมื่อได้เข้าร่วมการให้คำปรึกษากลุ่ม นักเรียนได้มีโอกาสสำรวจความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมตนเองที่มีต่อประโยชน์ส่วนรวมและเห็นอิทธิพลของความคิดที่มีต่อสภาพการณ์นั้น ๆ กล่าวคือ นักเรียนได้เรียนรู้ว่าความคิดมีอิทธิพลต่อความรู้สึกและพฤติกรรมของคนเรา เมื่อพบว่ามีความคิดในทางที่ไม่ดี ไม่เหมาะสม เมื่อได้รับการให้คำปรึกษาก็สามารถปรับเปลี่ยนวิธีการคิดนั้นได้และสามารถนำไปปรับใช้จนเกิดการพัฒนาพฤติกรรมเชิง

จริยธรรมทางสังคมในระยะหลังการทดลองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของฉัตรฤทัย บุรณากาญจน์ (2539) ที่ศึกษานักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผลและอารมณ์ที่มีต่อทัศนคติในการเล่นการพนันลดลง ในระยะหลังทดลองเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุม และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชนิตา อิงคสุวรรณ (2543) ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างผลการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผลและอารมณ์ กับการเสนอตัวแบบที่มีต่อการลดภาวะซึมเศร้า ด้านสัมพันธภาพในครอบครัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าด้านสัมพันธภาพในครอบครัวของนักเรียนกลุ่มการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผลและอารมณ์กับกลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลองแตกต่างกัน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ กนกศรี จาดเงิน (2543) ที่ศึกษาผลการให้คำปรึกษาเปรียบเทียบผลของการฝึกสมาธิแบบอานาปานสติกับการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผลและอารมณ์ที่มีต่อภาวะซึมเศร้าของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลชลบุรี พบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผลและอารมณ์มีภาวะซึมเศร้ามลดลงต่ำกว่ากลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลอง สรุปได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม ช่วยให้นักเรียนมีโอกาสสำรวจความคิดตนเอง ได้ร่วมประสบการณ์กับเพื่อนนักเรียนคนอื่นและสามารถตระหนักในความคิด ได้เรียนรู้ วิเคราะห์ความคิด ความรู้สึกของตนเองมากขึ้น จนสามารถปรับความคิดที่มีต่อประโยชน์ส่วนรวมได้ดียิ่งขึ้น จนสามารถพัฒนาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมทางสังคมได้ดีขึ้นในระยะหลังการทดลอง'

3. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณา เหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีการพัฒนาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมทางสังคม ระยะติดตามผลสูงกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 เนื่องจากการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีแนวความคิดว่า อารมณ์ เหตุผลและพฤติกรรมของบุคคลมีความสัมพันธ์กัน โดยที่ความคิดและการรับรู้ต่อสภาพการณ์ต่าง ๆ เป็นตัวก่อให้เกิดความรู้สึกซึ่งจะส่งผลต่อการกระทำของบุคคล (วัชร ทรัพย์มี, 2533, หน้า 146) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดในเรื่องพัฒนาการด้านการรู้คิดของ Jean Piaget (McNally, 1977, pp. 1-3) ว่าหลักการสำคัญในการพัฒนาการรู้คิดคือ เน้นที่การรู้ และการเข้าใจว่าการเรียนรู้อยู่ที่เหตุผลไม่ใช่ผลของการวางเงื่อนไข ซึ่งจะพัฒนาไปเป็นตามลำดับจนเกิดการกระทำของบุคคล จึงกล่าวได้ว่า การให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม ที่มีแนวคิดว่า อารมณ์อันขุ่นมัวของมนุษย์มีรากฐานมาจากการที่มนุษย์มีความคิดอันไร้เหตุผล ซึ่งได้มาจากการรับรู้และทัศนคติของเขาที่มีต่อเหตุการณ์นั้น ๆ ตามลำพัง แต่ตัวเหตุการณ์เองไม่ได้ก่อให้เกิดความขุ่นมัว ซึ่งในประเด็นของความคิดที่มีต่อเรื่องจริยธรรมทางสังคม

ของนักเรียนเช่นกัน จากการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมในครั้งที่ 3-4 ที่เน้นให้นักเรียนสำรวจความคิดเกี่ยวกับสาเหตุพฤติกรรมเชิงจริยธรรมทางสังคมด้านประโยชน์ส่วนรวม และให้นักเรียนทราบถึงแนวคิดนั้น ๆ ว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นล้วนแล้วแต่เกิดขึ้นจากความคิดของนักเรียนเองทั้งสิ้น โดยผู้วิจัยได้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้สำรวจและรับรู้ความคิดนั้นอย่างอิสระ และคอยสนับสนุน กระตุ้นให้นักเรียนเปิดเผยต่อกลุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดที่รู้เหตุผลนั้น และเพื่อสำรวจมุมมองของเพื่อนนักเรียนในกลุ่มทดลองได้กว้างขึ้น ซึ่งเป็นอีกกลวิธีหนึ่งที่ทำให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมได้ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนสามารถมุ่งมั่น และปรับความคิดความเชื่อที่ไม่สมเหตุสมผลนั้นด้วยตนเอง ก่อให้เกิดแนวคิดในการทำเพื่อประโยชน์ส่วนรวมได้ดีขึ้น และสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมในด้านอื่น ๆ ซึ่งถึงแม้ว่าจะสิ้นการทดลองไปแล้ว 2 สัปดาห์นักเรียนในกลุ่มทดลอง ก็ยังมีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมทางสังคมดีกว่ากลุ่มควบคุมในระยะติดตามผล ดังภาพที่ 3 และตารางที่ 7 ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎี ABCD ของ (Ellis & Whiteley, 1997 cited in Corey 2004, pp. 398-399) ที่กล่าวว่า ความคิดความเชื่อที่ไม่สมเหตุสมผลของบุคคลเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหา แต่เมื่อบุคคลเกิดความคิดความเชื่อที่สมเหตุสมผลแล้ว บุคคลก็จะมีพฤติกรรมที่เหมาะสมยิ่งขึ้น โดยไม่ต้องมีความคิดที่ว่า “จะต้อง” กระทำ ซึ่งให้ผลเช่นเดียวกับงานวิจัย สุกัญญา มัทธนานันท์ (2544) ที่ศึกษาผลการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผลและอารมณ์กับการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความภาคภูมิใจในตนเองของวัยรุ่นในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงจังหวัดสระบุรี พบว่าเด็กหญิงทั้งสองกลุ่มมีความภาคภูมิใจในตนเองสูงขึ้นกว่ากลุ่มควบคุมในระยะติดตามผล และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรจิตร ธนจิตศิริพงศ์ (2543) ที่ศึกษาผลการใช้ศิลปบำบัดกับการให้คำปรึกษาตามแนวทฤษฎีพิจารณาเหตุผลและอารมณ์ เพื่อพัฒนาความรู้คิดและอารมณ์ของเยาวชนในสถานฝึกและอบรมบ้านกรุณา สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ผลการวิจัยพบว่าเยาวชนที่ได้รับศิลปบำบัดร่วมกับการให้คำปรึกษาตามแนวทฤษฎีพิจารณาเหตุผลและอารมณ์ มีการพัฒนาความรู้คิดและอารมณ์ สูงกว่าเยาวชนที่ไม่ได้รับศิลปบำบัดร่วมกับการให้คำปรึกษาตามแนวทฤษฎีพิจารณาเหตุผลและอารมณ์ในระยะติดตามผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สรุปได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม ถึงแม้ว่าเวลาผ่านไปแล้ว กระบวนการปรับความคิดความเชื่อที่ไม่สมเหตุสมผลให้เป็นความคิดความเชื่อที่สมเหตุสมผลได้ และเมื่อสิ้นสุดการทดลอง นักเรียนสามารถนำความคิดเหล่านั้นไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและส่วนรวมได้ จึงกล่าวได้ว่า กระบวนการคิดแบบ

สมเหตุสมผลของแนวคิดการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมสามารถทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมทางสังคม มีการพัฒนาแนวคิดได้ดีขึ้น และมีความคงทนด้วย

4. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณา เหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีการพัฒนาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมทางสังคม ระยะทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4 ดังตารางที่ 8 ที่แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม ในขั้นตอนการให้คำปรึกษา ครั้งที่ 5-8 นั้น ผู้ให้คำปรึกษาเน้นการเปลี่ยนความคิดความเชื่อและวิเคราะห์ความเชื่อที่มีต่อเหตุการณ์นั้น ๆ ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นล้วนแล้วแต่เกิดจากความคิดความเชื่อของนักเรียนทั้งสิ้น โดยนักเรียนเป็นผู้วางเงื่อนไขนั่นเองทั้งสิ้น เช่น นักเรียนไม่ไปร่วมงานโรงเรียนเนื่องจากการช่วยเหลืองานโรงเรียนมิใช่เรื่องของตน ซึ่งประสบการณ์หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น (Activating Experience) คือ นักเรียนไม่ไปร่วมงานโรงเรียน ความคิดความเชื่อ (Belief) ของนักเรียนที่เกิดขึ้น คือ การไปร่วมงานเป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่าย และมีใช่เป็นเรื่องของตน (ความคิดความเชื่อที่ไม่สมเหตุสมผล) และการฝึกคิดให้สมเหตุสมผลคือ การเข้าร่วมงานโรงเรียน ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ประสบการณ์มากขึ้น ส่วนผลของพฤติกรรม (Consequence) คือ นักเรียนเกิดความรู้สึกไม่สบายใจ และท้อแท้ที่จะไปร่วมงานเนื่องจากเห็นเพื่อนคนอื่น ๆ ปฏิบัติเช่นเดียวกัน จึงเกิดผลทั้งทางอารมณ์และพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม กระบวนการในการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมจึงเน้นขัดความเชื่อที่ไม่สมเหตุสมผลนี้ออกไป โดยนักเรียนเองตั้งคำถามโต้แย้ง (Disputing) ความคิดที่ไม่มีเหตุผล เช่น ทำไมฉันจะต้องไม่ไปร่วมงานโรงเรียนด้วย ส่วนผล (Effects) ของการที่ได้ขัดความเชื่อที่ไม่สมเหตุสมผล คือ ความคิดที่เหมาะสม เช่น เป็นเรื่องดีที่นักเรียนมีส่วนเข้าร่วมงานโรงเรียน อารมณ์ที่เหมาะสม เช่น รู้สึกตนเองมีคุณค่า มีพฤติกรรมที่เหมาะสม เช่น เริ่มสำรวจตนเองเพื่อมีส่วนร่วมในการทำเพื่อประโยชน์ส่วนรวมต่อไป จะเห็นได้ว่า กระบวนการการสร้างความคิดความเชื่อที่สมเหตุสมผลนั้นจะช่วยให้ นักเรียนมีพลังในการเสริมสร้างศักยภาพในตนเองเพื่อให้นักเรียนสามารถสร้างสรรค์สิ่งดี ๆ ด้วยความคิดความเชื่อที่สมเหตุสมผลต่อไป สอดคล้องกับงานวิจัยของ วงษ์จันทร์ ธนาวิชิตฤกษ์ (2543, บทคัดย่อ) ที่ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผลและอารมณ์กับเทคนิคแม่แบบ ที่มีต่อความเชื่อเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงการติดเชื้อเอชไอวี ของพนักงานโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดสมุทรสาคร ผลการวิจัยพบว่า หลังการทดลองพนักงานมีความเชื่อเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงการติดเชื้อเอชไอวีสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง และสอดคล้องกับงานวิจัยของราตรี พันธุมจินดา (2541) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผลและอารมณ์ที่มีต่อการพัฒนาสุขภาพจิตนักเรียนของนักเรียนวัยรุ่นในเขตชายแดน ไทย-กัมพูชา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ใน

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอรัญประเทศ ปีการศึกษา 2541 จำนวน 12 คน คัดเลือกโดยวิธีจับคู่ แล้วสุ่มอย่างง่ายกลุ่มละ 6 คน ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผลและอารมณ์มีระดับสุขภาพจิตในระยะเวลาหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง และสอดคล้องกับ ทวีสิน ทอนเกาะ (2540) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผลและอารมณ์กับการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อปัญหาความขัดแย้งในครอบครัวเกี่ยวกับการคบเพื่อน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบุญเหลือวิทยานุสรณ์ จังหวัดนครราชสีมา กลุ่มทดลองที่ 1 จัดให้ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพิจารณา เหตุผลและอารมณ์ และนักเรียนที่ใช้เทคนิคแม่แบบจำนวนกลุ่มละ 6 คน โดยให้เข้ารับโปรแกรมกลุ่มละ 10 ครั้ง ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผลและอารมณ์ และนักเรียนที่ใช้เทคนิคแม่แบบ มีปัญหาความขัดแย้งในระยะเวลาหลังการทดลองลดลงน้อยกว่าระยะก่อนการทดลอง

สรุปได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม สามารถพัฒนาความคิดความเชื่อที่ไม่สมเหตุสมผลให้เกิดเป็นความคิดความเชื่อที่สมเหตุสมผลได้ โดยอาศัยกระบวนการคิดแบบ ABCD ตามทฤษฎีของเอลลิส จึงทำให้เกิดการพัฒนาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมทางสังคมของนักเรียนในระยะเวลาหลังการดีขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

5. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณา เหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีการพัฒนาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมทางสังคม ระยะติดตามผลสูงกว่าก่อนการทดลอง ทั้งนี้เพราะความรู้คิดเป็นกระบวนการทางปัญญาที่มีความสัมพันธ์ทางอารมณ์ บุคคลที่มีอารมณ์ไม่เหมาะสม จะมีกระบวนการทางปัญญาที่ไม่มีประสิทธิภาพ หรือมีความรู้คิดที่ไม่เหมาะสม หากสามารถแก้ไขกระบวนการดังกล่าวด้วยวิธีการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมแล้ว ช่วยให้นักเรียนสามารถตระหนักในประเด็นดังกล่าว ทำให้นักเรียนมองเห็นคุณค่าประโยชน์ในการทำเพื่อประโยชน์ส่วนรวม รวมทั้งการรักษาชื่อเสียง ต่อส่วนรวม สอดคล้องกับ Schacter (1962) พบว่าปัจจัยทางปัญญาเป็นตัวกำหนดต่อภาวะอารมณ์ สอดคล้องกับ Lazarus (1991) ที่กล่าวว่าอารมณ์เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามจากการประเมินความรู้คิด ซึ่งความรู้คิดจะตัดสินว่าควรจะตอบสนองในปริมาณเท่าใด ด้วยเหตุนี้ การพัฒนาความรู้คิดจะช่วยให้ นักเรียนสามารถแสดงออกถึงอารมณ์ที่เหมาะสมรวมถึงพฤติกรรมด้วยเช่นกัน จากกระบวนการให้คำปรึกษาในครั้งที่ 9-11 ที่เกิดกระบวนการพัฒนาความคิดในขั้นเห็นคุณค่า และครั้งที่ 12 พัฒนาในขั้นจัดระบบความคิด โดยให้นักเรียนทำการบ้านเพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ และเห็นคุณค่ารวมถึงสามารถพิจารณาความสัมพันธ์ของสิ่งที่นักเรียนเห็นคุณค่าซึ่งเป็นขั้นตอนที่ช่วยให้นักเรียนนำกระบวนการปรับเปลี่ยนความคิดที่ไม่สมเหตุสมผลมาเป็นความคิดที่สมเหตุสมผลได้ด้วยตนเอง อย่างมี

ประสิทธิภาพโดยผู้วิจัยใช้เทคนิคในการกระตุ้น ชักชวน ชี้แจงเหตุผล ข้อมูลเชิงประจักษ์ วรรณวิทยา นอกจากนี้ผู้วิจัยมีบทบาทในการโน้มน้าวจิตใจให้นักเรียนฝึกการโต้แย้งความคิดต่าง ๆ ที่ไม่สมเหตุสมผล เนื่องจากพบว่าในช่วงแรกของการให้คำปรึกษา นักเรียนมีขาดทักษะในขจัด ความคิดความเชื่อที่ไม่สมเหตุสมผลได้ด้วยตัวเอง และผู้วิจัยได้สนับสนุนให้กำลังใจให้นักเรียน สามารถเกิดกระบวนการคิดเหล่านั้นได้ด้วยตนเองให้ดียิ่งขึ้น จนนักเรียนสามารถพัฒนาพฤติกรรม เชิงจริยธรรมทางสังคมด้านประโยชน์ส่วนรวมได้ดี คงทน ถึงแม้เวลาจะผ่านการทดลองไปแล้ว 2 สัปดาห์ นักเรียนก็ยังสามารถรักษาระดับการพัฒนาดังกล่าวได้ดีกว่าก่อนการทดลอง สอดคล้องกับ งานวิจัยของ ประภาส ณ พิกุล (2537) ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผล และอารมณ์ ที่มีต่อทัศนคติต่อความเป็นหญิงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพิจารณาเหตุผลและอารมณ์ มีทัศนคติต่อความเป็น หญิงดีขึ้นมากกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ ในระยะติดตามผลสูงกว่าก่อนการทดลอง และ สอดคล้องกับ ภทรกานต์ เผ่าบุญเกิด (2530) ได้ทำการศึกษาผลการให้คำปรึกษากลุ่มที่มีต่อการ ปรับพฤติกรรมกระหนี่เรียนของนักเรียนอาชีวศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่2 (ปวช.2) ปีการศึกษา 2529 โรงเรียนเซนต์จอห์น พบว่า ภายหลังการทดลองให้บริการการปรึกษากลุ่ม นักเรียนกลุ่มทดลองกระหนี่เรียนน้อยกว่าก่อนได้รับบริการปรึกษากลุ่ม

สรุปได้ว่า นักเรียนการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม สามารถปรับเปลี่ยนความคิดของตนเองได้และสามารถพัฒนาระบบความคิดไปเป็นความคิดที่ สมเหตุสมผล มองเห็นคุณค่า และสามารถจัดระบบความคิดต่อการพัฒนาพฤติกรรมเชิงจริยธรรม ทางสังคมได้ดียิ่งขึ้น ถึงแม้เวลาการทดลองจะสิ้นสุดไปเป็นเวลา 2 สัปดาห์ นักเรียนก็ยังสามารถ พัฒนาความคิดให้เป็นไปในแบบสมเหตุสมผลได้ จึงเห็นได้ว่าการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล และอารมณ์ทำให้การพัฒนาพฤติกรรมทางสังคมของนักเรียนในระยะติดตามผลสูงกว่าก่อน การทดลอง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผลการวิจัยพบว่าการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม สามารถช่วยให้นักเรียนพัฒนาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมทางสังคม ทั้งในระยะหลังการทดลองและ ระยะติดตามผลไม่แตกต่างกัน แสดงว่าการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และ พฤติกรรมส่งผลให้มีความคงทนเป็นระยะเวลานาน ดังนั้นควรเน้นให้มีการพัฒนา หรือฝึกอบรม

คุณครู และผู้ที่เกี่ยวข้อง เกี่ยวกับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม เพื่อนำไปใช้พัฒนาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมทางสังคม ของนักเรียนต่อไป

2. การให้คำปรึกษากลุ่มภายในโรงเรียนอาจมีข้อจำกัดในเรื่องเวลาการเรียนของนักเรียน จึงจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือและความสมัครใจของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ทั้งครูและนักเรียน เพื่อนำไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์กับนักเรียนมากที่สุด เช่น อาจปรับเปลี่ยนให้เป็นการให้คำปรึกษารายบุคคล จำนวนครั้งอาจปรับไปตามความเหมาะสม

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรนำการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ พฤติกรรม ไปใช้กับตัวแปรตามอื่น ที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรม เช่น เหตุผลเชิงจริยธรรม, ทศนคติเชิงจริยธรรม, ความรู้เชิงจริยธรรม